

Revisant Objectius

Ds, 21/03/2015 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Els sistemes de protecció social, per definició han de permetre afrontar situacions de precarietat com l'atur, l'estat de salut de les persones, la discapacitat, l'educació bàsica, la situació familiar... entre altres. Aquests sistemes conformen el que anomenem Estat del Benestar, que durant força temps, ha estat una característica diferenciadora favorable dels països de la vella Europa. És evident que l'aparició de la crisi l'ha posat en qüestió, en presentar canvis profunds en l'estructura demogràfica, laboral i social, que aconsellen una seriosa revisió.

La UE va establir per a l'any 2020 cinc objectius ambiciosos en matèria d'ocupació, innovació, educació, integració social i clima/energia:

1. Garantir l'ocupació al 75% de les persones de 20 a 64 anys
2. Invertir el 3% del PIB de la UE en investigació i desenvolupament
3. Situar les emissions de gasos d'efecte hivernacle un 20% per sota dels nivells de 1990, generar el 20% de les necessitats energètiques a partir de fonts renovables i augmentar l'eficàcia energètica un 20%
4. Reduir la taxa d'abandonament escolar per sota del 10% i aconseguir que almenys un 40% de les persones de 30 a 40 anys hagi acabat estudis superiors
5. Reduir almenys en vint milions el nombre de persones en risc de pobresa o exclusió social

És aquesta Estratègia Europa 2020 la que situa l'exclusió social -punts 1, 4 i 5- en el centre dels esforços per garantir un creixement integrador. Passats els primers cinc anys des de l'establiment d'aquests objectius, s'imposa una primera revisió. L'informe de Càritas *Europe 2020 Shadow Report*, posa l'accent en el no compliment generalitzat dels objectius i, més especialment encara, sobresurten pel seu empitjorament els coneguts com a Objectius de l'Estratègia Social.

La crisi que ha afectat el món en els darrers anys sembla tenir-ne la major part de culpa, ja que ha impedit l'aplicació dels plans previstos. Com a conseqüència de la crisi s'han hagut de reduir despeses i, casualment, les principals partides afectades, en el cas d'Espanya i de Catalunya, han estat educació, serveis socials i salut. Si més no, contradictori amb els objectius de la UE i les necessitats reals de la nostra societat.

A més a més, la pèrdua de llocs de treball, l'empitjorament de les condicions de treball i salarials, com a conseqüència de la crisi econòmica, han fet que les necessitats socials s'incrementessin de manera exponencial, sense que hi hagués capacitat per a donar-los cobertura, i per tant, generant un nou tipus de pobresa conjuntural derivada de la precarietat laboral, salaris mínims, contractes temporals, de noves vulnerabilitats en col·lectius que fins ara tenien situacions "normalitzades".

La taxa del risc de pobresa a Catalunya és 19.8%. En l'Enquesta de condicions de vida, l'any 2013, 1.463.100 catalans estaven en risc de pobresa, és a dir, no disposaven dels recursos monetaris suficients per a mantenir un nivell de vida equiparable al dels seus conciutadans.

L'informe de Càritas Europa, a més, constata que la qualitat d'alguns serveis socials es veu afectada pels criteris de subcontractació a proveïdors, molts cops a partir d'un criteri exclusivament de costos; fet que incideix de manera directa en la qüestió del tipus de valoració que cal fer dels agents socials: ¿han de ser al mínim cost, s'han de valorar exclusivament per aquest cost, o potser, i en una visió a més llarg termini no haurien de ser valorats pels resultats i eficàcia?

La consciència que els recursos econòmics no són il·limitats, i menys en temps de crisi, no ens ha d'apartir de poder-nos interrogar sobre aquesta qüestió, ja que al cap i a la fi la utilització adequada de les polítiques d'integració social ha de permetre incorporar els col·lectius més desfavorits al món laboral, i fer que ells també puguin contribuir a la generació de recursos per a poder continuar aquestes polítiques. Garantir una bona educació a tots els infants i els joves; una correcta alimentació; una sanitat pública per a tothom; un sentiment individual i col·lectiu que tots som ben rebuts en aquest món i tenim l'oportunitat de descobrir-hi el nostre lloc.

En el fons és una roda, que a hores d'ara no acaba d'acomplir-se. El ritme de la recuperació social és més lent que el de la recuperació econòmica; d'això, a hores d'ara, ja n'estem ben segurs. Recuperar persones, somnis truncats, vides esquerdades, va més enllà d'uns objectius i de la seva revisió. La malnutrició, la multipobresa, l'educació, la salut, l'habitatge digne, un treball en condicions, el jo infantil, la família que necessita un infant, la seguretat de l'adolescent, o la visió de futur del jove, la qualitat de vida de l'ancià... no poden esperar, perquè **el seu ser és ara.**